

taller de creació

JOVES ESCRIPTORS PREMIATS

miquel martín i serra (Begur, 1969). És llicenciat en filosofia. Amb només vint-i-tres anys va guanyar els premis Joan Fuster de narrativa i el Solstici, als quals van seguir, entre d'altres, el Manuel de Pedrolo i el Romà Comamala. Ha publicat *Hi ha amors que maten* (Columna, 1996); *L'estratègia de la gallina* (Columna, 2001), finalista del premi Ramon Llull; *Cabells de Medusa* (CCG Edicions, 2007), i *Dictadors de butxaca* (Prosa, 2007), premi Maspons i Safont d'humor i sàtira, del qual s'ha publicat ja una segona edició. És membre de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana i col·laborador de premsa i ràdio.

Massa tard

–Qui és aquesta? –pregunta ella, sacsejant una fotografia descolorida.

–Qui? –diu ell, amb displicència, gairebé sense moure's.

–Aquesta dona de la fotografia.

–Ets tu.

–Aquesta no sóc jo. I ben bé que ho saps.

–I qui és, doncs? –pregunta ell, pacient, com si ja estigués avesat a un joc absurd.

–Això és el que voldria saber jo. Deu ser alguna de les meues amb qui t'entens.

–Vinga, no diguis disbarats. Que no ho veus, que és una foto teva, de quan eres jove?

–A veure si ara em diràs que no sé ni qui sóc –diu ella, mirant-se la fotografia malgrat tot.

–Me la vas donar tu quan festejàvem... Que no te'n recordes?

–No, no me'n recordo perquè no és veritat. Aquesta és alguna de les jovenetes que engalipes.

–Que no, que ets tu. A més, et penses que tinc edat per anar

amb jovenetes? –diu ell, provant de somriure.

–Això ho sabràs tu, però aquesta de la foto no té més de vint anys. T'hauria de caure la cara de vergonya. Què en dirien els nostres fills?

–No en tenim, de fills –diu ell, després d'un llarg sospir.

–No, si al final em faràs parar boja amb les teves mentides.

–Vinga, deixa la fotografia i calma't.

–Que em calmi! –diu ella, alçant la veu i gesticulant amb els braços-. Que em calmi, dius? M'enganyes a mi i als teus fills, i tot el que se t'acudeix és dir-me que em calmi.

L'home resta callat i la dona camina per l'habitació, insegura, encara amb la fotografia a les mans.

–Aquesta dona és morena –diu ella, al cap d'una estona.

–Tu eres morena de jove.

–Jo no he estat mai morena.

–Que sí, dona, que sí. Quan et van començar a sortir cabells blancs, vas decidir tenyir-te. No

> **Il·lustracions.** **Laura Reixach** (Girona, 1970), il·lustradora i pintora. De formació autodidacta, ha exposat diverses obres pictòriques: *Sofàs*, el 2001, a la sala Expocambra de Girona; *Punt de partida*, el 2002, al Col·legi d'Aparelladors de Girona; *Miscel·lània*, el 2004, a la Fundació Valvi de Girona. Entre els seus àlbums il·lustrats destaquen *No et desanimis*, *Faré un munt d'amics* i *Cada cosa al seu lloc*, de l'editorial Rei Edicions; *The Charro's Lasso. Lucas the globetrotter in Mexico*, de l'editorial Cultural Kids, i el llibre de lectures *Lletra menuda 2n*, de l'editorial Baula. Més informació: www.laurareixach.blogspot.com

te'n recordes que...?

–Cabells blancs? Jo, cabells blancs? –el talla, mentre s'acaricia els escassos cabells–. No em facis riure, no n'he tingut em ma vida, de cabells blancs. Si els nens encara em diuen que tinc un cabell molt bonic!

–Els nens es van morir.

La dona abaixa el cap i, en silenci, s'acosta a una cadira.

–Apa, seu i tranquil·litza't –diu l'home, amb poca esperança.

–Sí, això, tracta'm com una beneïta, així t'espolses totes les culpes.

La dona s'asseu i deixa la fotografia damunt les cuixes, nega amb el cap i es mira l'home, que té la mirada fixa, més enllà de la finestra.

–Com es diu? –pregunta ella, després d'un silenci prolongat.

–Qui?

–La dona de la foto.

–Rosa.

–Rosa? A sobre es diu com jo?

–Es diu com tu perquè ets tu. Au, endreça la foto i no em parlem més, entesos?

–Només vull que em diguis quant fa que t'hi entens.

–Més de cinquanta anys –diu ell, amb un somriure trist.

–Aquesta barjaula no té més de vint anys. És més jove que els nostres propis fills. T'hauria de caure la cara de vergonya.

L'home s'alça, lent, amb dificultat, estossega i per primera vegada mira als ulls de la dona, que plora en silenci mentre observa detingudament la fotografia.

–Estàs bé? –diu ell, amb infinita tendresa.

–Com vols que estigui bé, amb aquest calvari que em fas passar?

–D'acord. No ho faré més. T'ho juro –diu ell, com si parlés amb una criatura–. Em perdones?

–Et perdono pels nostres fills i perquè sóc una ximpleta, però el que em fas no té perdó.

–Va, doncs guarda la foto i no se'n parli més.

La dona abandona lànguidament el retrat a sobre la taula, entre un munt de papers, es gira cap a l'home i se'l mira de fit a fit.

–De tota manera –diu, recobrant la vitalitat–, no era gaire bonica.

–No, gens. Tu eres molt més bonica de jove –diu ell, i tanca els ulls per intentar, debades, recordar-la.